

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

Caput XI. Magna in judicio securitas & exultatio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

Accensendus his venit P. Joannes Cardimè Societ: no-
stra, qui Anno Domini 1615. sanctitatis opinione clarus,
Bracharæ obiit in Lusitania; & cujus vita typis edita extat.
Is etenim sub mortem, cum nonnullam sibi injectam divini
judicij formidinem, passionis Christi memoriâ repulisset:
Veruntamen (inquiens) misericors est, & cruciatuum meâ
causâ susceptorum recordabitur; ac subinde sibi petisset à
Rectore concedi, humi abjectum & nudum emori, ac mor-
tuum in sinetum abijci ad sepulturam: demum admoto si-
bi ad osculum Crucis Servatoris Crucis affixi signo, suaviter
expiravit. *Mirum autem* (subdit autor vitæ) & prodigio par
præsentibus visum est: quod supremum divina vulnera suavi-
anti, ipsum Christi Domini signum, reflexis manibus ac pedibus
ita se illi ultero injecit, ut famulum amplecti suum, ejusq; colli-
gere velle inter postremos anhelitus animam videretur. Ad-
mirabilitatem intendit, quod immotis in ipsa cruce claviculis,
vix egred̄ quiverit ijs rursus inferi sacrum simulacrum. Sic ibi.
Videri poterunt denique, quæ scribit Petrus Venerabilis, de L. 4. ep. 17.
matre sua Raingarda, sub mortem Crucifixi pedes allam-
bente, & vultui suo totâ virtute eum imprimente, eundem-
que suaviter & magnâ fiduciâ alloquente.

Hic verò quid agimus, mi Lector? Quid, nisi similis
fati desiderio, mali prophetæ bonum illud votum usurpa-
mus: *Moriatur anima mea morte justorum, & fiant novissima*
mea horum similia! Num: 23.

CAPUT XI.

Magna in judicio securitas & exultatio.

§. I.

Rationes propriae ejus securitatis inquirantur.

Hoc

Ep. i. ad He-
br.

Tit. c. 34.

Hoc quoque opera suæ pretium, laborisq; fructum non pœnitendum, colligent Christi crucifixi amatores; quòd in illo tremendo iudicio, ubi plena terroris sunt omnia, & (quod ait S. Hieronymus) *potentissimi quondam reges nudo latere palpitabunt; ipsi præ cæteris securi ac lati futuri sint, & magna cum exultatione venientem Judicem expecturi.* Nam quamvis verum sit, electos omnes istic summam animi pace fruituros, quòd securi suæ felicitatis satis intelligant, nihil esse sibi de sententiæ exitu dubitandum; nescio quid tamen hoc in genere videtur privatim reservari devotis Crucifixi clientibus; ut propterea B. Angela significavit aliquando Salvator: se specialiter benedicturum in iudicio, qui passioni suæ piè recolendæ imitandæq; addicti fuerint; id de eis dicens inter cætera: *O vos verè beati, ac omnino benedicti! Et, si in cruce pro meo crucifixoribus & tortoribus cum lacrymis & fletu rogavi Patrem meum, & excusavi dicens: Pater dimitte illis, quia nesciunt quid faciunt, quid pro vobis, qui mihi compassi, devoti, & consocij fui? Et illud sum, cum non in cruce, sed in gloria felicissimus ordinatus judicabo?* Ex quibus ait B. Angela se summo quodam studio affectam, & in Filij Dei passionem incredibili studio incensam.

Verùm quæ illæ sint futuræ dotes singulares, propriæ privilegia, quibus illi præstabunt cæteris, non facile videtur etiam conjecturâ consequi. Quanquam si quorundam opinionem illam recipimus, quæ fertur; in die iudicij electos omnes, crucis signo impresso frontibus, insignes ac cõspicuos futuros; non absurdè fortassis hoc loco id imprimis dicturi sumus, singulares crucis amatores, speciali quædam characteris illius expressione, aut certo splendore discernimandos, eamq; notam, velut honoris ac gloriæ prærogativam habituros.

Rursum: si vel solam rei naturam attendimus; nec
hoc

hoc negaverimus, opinor; amabilem illum & insolitum, seu triumphantis crucis Dominicæ (quam etiamnum squalentem & horridam, tanto tamen amore complexi sint) seu præsertim Salvatoris dilectissimi (quem jam in carne sua & oculis suis conspecturi sunt) ejusq; vulnerum gloriosorum conspectum, devotis illis Jesu crucifixi amatoribus, argumentum peculiare lætitiæ, insolitæq; exultationis materiam esse præbiturum. Quod nunc indicatum, extremo hujus partis capite paulò pluribus exequemur.

Quare velut hæc ipsa quæ diximus, inimicis crucis Christi speciali terrori, horrori, cruciamento futura sunt; cum videlicet illis Redemptor, ex rutila & fulgurante nube, pro eorum salute suscepta vulnera demonstrabit, & (ut addit Martyr Hippolytus) etiam caput spinis coronatum ostenderit; iisq; amarè exprobrabit protervam suam vecordiam, & adversus tanta benefacta ingratisimum animum, his propemodum Beati Augustini verbis: *Ecce homo, quem crucifixistis: ecce DEVM & hominem, in quem credere nolulistis. Videtis vulnera quæ infixistis: agnoscitis latus, quod pupugistis; quoniam & per vos, & propter vos apertum est, nec eam intrare voluistis.* Quæ etiam pluribus alio quodam loco idem S. Doctor prosequitur, ubi hæc inter cætera: *Flagellis cæsus, vepribus coronatus, affixus cruci, vulnere perfossus, ut tu eripereris morti, animam in tormentis dimisti. En clavorum vestigia, quibus affixus pependi. En perfossum vulneribus latus. Suscepi dolores tuos, ut tibi gloriam darem. Suscepi mortem tuam, ut in æternum viveres. Cur quod pro te pertuli, perdidisti? Cur ingratus, redemptionis tuæ munera venuisti? &c.*

Ita hic futurum è diverso dicimus; ut qui Crucifixum singulariter dilexerint, quiq; in ipsius apertum latus per intimam quandam contemplationem intraverint, in eoque sedem sanctæ quietis, atque perpetuum in vita domicilium dele-

Serm. 179.
de temp:

delegerint; his sese Salvator in die illo novissimo, vel eo nomine benevolentissimum exhibeat, blandeq; ostendet, amabilia sua vulnera, & tanquam ad ea invitet, velut illis propriè ad immortales delicias, atque perenne oblectamentum reservata. Ut huc speciatim referre liceat illa ejusdem S. Augustini verba, sermone quodam de Ascensione Domini: *Sic veniet (utique Christus ad iudicium) clavorum vulnera illesa demonstrans, & foraminum cruenta monilia. Vobis filijs Sponsi cum coronam celestis exhibebit Imperij, crucis vulnera non mumbit, quia signum Filij hominis fulgebit.*

§. 2.

De eo, quod à S. Martyre Hippolyto scriptum est: Christum in iudicio caput spinis coronatum ostensurum.

AT enim priusquam porro pergamus; dubitabit fortasse quispiam, quid verbis à nobis laudatis sibi velit S. Hippolytus, dum Redemptorem nostrum in iudicio, non solum manuum pedumve, aut sacri lateris vulnera (uti Patres alij) sed insuper caput spinis coronatum, asserit demonstraturum. Neque enim, credo, id hac mente duntaxat ab eo dictum sentiemus; quòd offensurus sit caput illud, quod in passione spinis coronatum fuerit, nullo ejus rei tunc existente vestigio. Id enim præterquam quòd nullam haberet vim specialem ad permovendos percellendosve inspectantium animos; plus quiddam exigere videtur ipsa sermonis proprietates, & illa crucis aliorumve vulnerum, quæ Christus tunc pariter exhibiturus dicitur, analogia.

An ergo dicemus Christum Judicem revera cum corona spinea conspiciendum; sive, eà ipsà, quæ olim fuerit coronatus (quam, uti & crucem, è suis segmentis & quædam cineribus excitatam, formæ suæ pristinae restitaturus sit) sive quâ aliâ ad primæ illius similitudinem, quacunque tunc

dem ex materia, in usum presentem conformata. An verò (quò magis ferrur animus) id potiùs voluisse dicemus B. Hippolytum; quòd velut Christus, ex Scripturà & Patrum certo sensu, aliorum vulnerum magis spectabilium cicatrices in carne sua retenturus est, eaq; ratione dicitur in iudicio manus pedesq; confossos clavis, & latus lanceà perfossum, velut ad oculum demonstraturus: ita etiam dicatur, caput spinis coronatum ostensurus, ob retentas in eo spinarum notas atque fixuras; quibus, etsi minorum vulnerum, non tamen obscuris cicatricibus, in modum cujusdam purpurei diadematis, frontem præcinctus, atque insignitus appareat? Quo nimirum modo in superioribus diximus, Christum ipsum quibusdam sponsis suis, quas utique ferti sui spinæ volebat esse participes, istiusmodi cruentis notis frontem ac caput, in coronæ modum impressisse.

Sanè in celebri disputatione à S. Gregentio Archi-Episcopo Tephrensi, olim habita cum Herbano Judæo, refertur tunc Christus apparuisse ab oriente (speciem videlicet, olim ad iudicium venturi referens) purpureâ nube circumamictus, in cujus capite (inquit Historia) splendor fulgens & diadema pulchritudinis inæstimabilis, & radijs velut corona spinea. Ex qua apparitione in primis ducitur conjectura non improbabilis: Christum similiter ad iudicium non purpuratum, aut aurato fulgentem diademate; (quod jam olim negabat S. Martinus) sed cum aliqua radiosâ coronæ specie, esse venturum. Rursum, neq; illud videri posse incongruens; si eos cœlestes radios, quibus ea corona formanda sit, dicamus forsitan ex illis divinæ frontis cicatricibus (quæ si reserventur, uti cætera carnis Christi vulnera, quidam lucis fontes futuræ sint) in orbem undique processuros, & (si ita voles) sic in se invicem incursum & implectendos, ut & formam quandam coronæ spineæ representent, & ipsi divino vertici non exiguum splendorem hone-

D d d d

sta-

statemq; concilient. Quò etiam facit, quod scriptum reliquit S. Teresa, sibi quadam vice apparuisse Christum, cum corona splendoris eximij, ijs in locis, in quibus illa spinæ vulneraverant. Verùm hæc magis co-

Adit. ad vitam suã.
J. Ursin. l. 3. tit. c. 6.
De signat. scilicet. l. c. 16.
firmat, quod denique legi in vita S. Franciscæ Romanæ huic scilicet in raptu quodam ad complectendos Crucifixi pedes admissæ, inter cætera manifestatum divinitus; plagas etiam à spinis ac flagellis divinissimo Christi corpori inflatas, in extremo iudicio, omnium oculis obijciendas. Et sanè quod ad cicatrices à flagellis relictas attinet, expressè docet Theophilus Raynaudus, eas reservandas in Christi corpore: quemadmodum etiam communior est SS. Patrum atque Doctorum sententia, suppliciorum notas in SS. Martyrum gloriosis corporibus generatim esse conspiciendas.

Verùm hæc obiter, ex occasione verborum S. Martyris Hippolyti, & per piam duntaxat conjecturam (quæ fortè nonnullis non videbitur improbabilis) absque præiudicio dicta sunt. Quanquam eam nunc quidem idcirco me-

cap. 1. §. 230.
gis amaverim, quòd ipsam animadverto, viro erudito è Societate nostra Petro Thyrao, etiam ante nos placuisse. Quippe qui tractatu de Christi apparitione iudiciaria, Hippolyti Martyris eadem illa verba pertractans, cum de ipsa corona spinæ in iudicis vertice conspicienda opinationem neque approbandam neque damnandam sibi censeret, hæc ita subiicit ad sensum nostrum: *Indicia tamen corona caput Dominicum dabit; quamvis non talia, qualia pectus, manus, pedes vulnerum in cruce acceptorum.* Sic ille.

Opusc. 1. c. 247.
P. 1. Scim. c. 5.
Ad extremum observo, ex S. Thomæ sententia, verè ente Domino ad iudiciũ, non solùm crucem, sed alia etiam passionis indicia, & nominatim coronam spineam ex mentis Doctoris Seraphici, aliãq; ejusmodi demonstranda.

§. 3.

*Crucis inimicorum, & Crucifixi amatorum in judicio
discrimen.*

Hic verò jam paucis observare delectat; quod eo articulo futurum sit, inter inimicos & amatores Crucifixi rerum discrimen, quanta animi motuū, affectionumve differentia. Illi ad aspectum venientis crucis Dominicæ, horribilo pavore concutientur, atque ab invisò sibi signo, suoq; (ut loquitur S. Augustinus) accusatore, si quæ possint, *form. 130. 2a temp.* avertent oculos, non sustinentes terrificum, qui inde promicabit fulgorem. Hi ad ejusdem sibi dilectæ, jamq; gloriosè ac blandè fulgentis crucis intuitum, exillient gaudio scilicet, & tanquam ad notum vexillum congregabuntur, atque ad ejus felicia oscula, & pridem optatos aspirabunt amplexus. Illi plangent: hi levabunt capita. Illi ad adventum atque conspectum irati Judicis, cujus etiam ipso in vultu, tanquam descriptam legent scelerum suorum imaginem, terrore, pavore, furore, desperatione replebuntur, horrendumq; in modum rugient, aspicientes eum quem confixerunt. Hi venientem cum gloria Patrem, Sponsum, amatorem suum, summa cum voluptate suscipient, neque reformidabunt Judicem, quem experientur Salvatorem. Illi denique (ut expressum habes in Joannis Apocalypsi) abscondent se in speluncis, & in petris montium; & dicent montibus & petris: *Zach. 12. Joan. 19. apoc. 6.* *Cadite super nos, & abscondite nos à facie sedentis super thronum, & ab ira Agni.* Quanquam frustra id quidem: quoniam ira Dei comprehendet eos, & circumfusus divinæ Justitiæ satelles, ignis involvet. Hi dulces latebras & tutum perfugium invenient in foraminibus Petræ, in ipso corde Salvatoris; & ad illa nota diversoria confugientes (si qua vel umbra timoris esset) tempestatem illam iræ DEI declinabunt, quasi illis dicatur illud de Can-

D d d d z

ticeo

Isai. 26. tico Isaia: *Populus meus, intra in cubicula tua* (in familiaria videlicet ipsius Judicis vulnera) *claudere ostia tua super te, abscondere modicum ad momentum, donec pertimescat inimicatio.* Illi gloriosos crucis clientes, quos ipsi in vita deposuerint & opprimerint, & quorum vitam, ut ait Scriptura, aestimaverint insaniam, plenos gloria inter filios Dei conspicientes, *turbabuntur timore horribili*, & praeter dura rabie, atque invidentia ululabunt, & in semet ipsos futuro cooverso, carnes suas commanducabunt. Hi in partem celestis confessus & judicariae potestatis admissi, de inimicis suis divinam approbabit sententiam, & (velut in quodam psalmo dicitur) *manus suas lavabunt in sanguine peccatorum.* Postremo (quae summa & extrema est infelicitas) qui crucem Domini, jugum inquam suave & onus leve, olim adeo aversati fuerint, & vel ipsam vocem mortificationis canere perire & angue oderint, horrendam Crucifixi Judicis & efficaci voce contricti, mittentur in tenebras exteriores, ubi inter ignis immortalium abyssos, ac vortices flammaram ineluctabiles, fumique urentis caliginosa volumina, cruce confingentur aeterna. Qui vero crucem & Crucifixum amaverint, ejusque amore se ipsos oderint, & in omnibus abnegaverint, amantissimo ipsius Regis atque Judicis invitatu, praerunt crucem lati sequentur, cum Amore suo Crucifixo aeternum in caelis regnaturi, & pro gutta fellis, quam hic cum Christo gustaverint, torrente potandi indeficientis voluptatis. O securitatem, beatitatem, regnum, gaudia! o vitam quibusvis tormentis, & vel mille mortibus, redimendam!

Porrò quae hoc capite, de specialibus amatorum crucis in judicio praerogativis, praerunte B. Angela docuimus, de Generali praerogativis exposuimus, etiam de Particularibus (quae vocant) accipienda sunt: quanquam earum praerogativarum, in privato illo judicio, etiam magis sit nobis incerta ratio.